

Redovisning till Hiertanämnden för språkstipendium

Under fyra veckor denna vår har jag haft förmånen att gå på en intensivkurs i turkiska på **Dilmerinstitutet i Istanbul** – vilket sannolikt har stadens bästa metodik för att lära ut turkiska som främmande språk. Se:

<http://www1.dilmer.com/>

Ursprungligen ansökte jag om ett stipendium för fortsättningsstudier i arabiska, men pga av personliga omständigheter fick jag dels uppskov på ett halvår av Hiertanämnden och dels tillstånd att omvandla detta stipendium till turkiskstudier i stället.

Det tackar jag för!

Jag sökte egentligen stipendium för en tvåveckorskurs, men undervisningen på Dilmerinstitutet var så bra och kurskamraterna i min mångnationella grupp så trevliga att jag bestämde mig för att gå hela nybörjarkursen på fyra veckor - fram till finalen i form av ett examensprov på fyra timmar.

Dessa veckor var att flyttas bakåt i tiden och bli student igen.
Mycket stiumlerande.

Under fyra timmar per dag drillades vi i konversation, grammatik, vokalharmoni (viktigt i turkiska!), ordbildning med suffix och kasusböjningar. Vi lärde oss presens och imperfekt – men så långt som till futurum kom vi inte.

Examensprovet bestod av sex olika moment:

Diktamen, konversation, ”uppsatsskrivning” (där vi höll ungefär samma nivå som förstaklassare som berättar om vad de gjorde i förra veckan), hörförståelse, läsförståelse samt grammatik. Jag fick slutbetyget 93 av 100 möjliga – och är tacksam över hur generösa instruktörerna var i sin betygssättning. Hörförståelse och läsförståelsen fick jag full pott för.

Jag ska villigt erkänna att det är svårare att lära sig ett nytt språk när man är 50+. Men en månads intensivkurs med fyra lektionstimmar om dagen gav ändå ett avstamp. Jag kunde efter avslutad kurs stapplande ta mig fram i enklare samtal, läsa fler tidningsrubriker, dirigera vägen till taxichaufförer samt prata lite lätt med grannar och grönsakshandlare i Istanbul – för att ta några exempel.

Det verkliga elddopet var när jag behövde ringa en rörmokare i Istanbul och beställa tid för en reparation. Rörmokaren hade sannerligen inte samma artikulation och för utlänningar välanpassade ordförråd som mina lärare på Dilmerinstitutet.

Men han lyckades hitta fram till rätt adress, och jag förstod vilken tid han skulle komma. Det ser jag som mitt examensprov i det verkliga livet.

Direkt efter avslutad kurs reste jag till Jerusalem. Det var en pärs när den rudimentära arabiska, som jag i princip lärde mig för snart 30 år sedan, kolliderade med nybörjarturkiskan.

Arabiska och turkiska tillhör två helt olika språkstammar, men det finns gott om arabiska ord i turkiskan och lite färre turkiska ord i arabiskan – fast ibland har orden ändrat betydelse i respektive språk.

En gammal armenier i Jerusalems Gamla stad, ättling till överlevare från den armeniska katastrofen 1915, fick höra talas om att jag pluggat turkiska. Han, som hade vuxit upp med föräldrar som talat turkiska (sannolikt gammal osmansk turkiska), satte mig genast på det hala genom att försöka konversera mig på gammal Konya-dialekt.

Jag kan lova att det inte blev ett särskilt djuplodande samtal – men det gav ändå mersmak.
Även en stapplande turkiska kan förhoppningsvis öppna dörrar i det journalistiska arbetet till
kamrar, vrår och personer där den som endast försöker sig på med engelska inte blir insläppt.

Iyi günler!

Bromma, den 6 maj 2010

Bitte Hammargren